Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

SINT GATA INTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 44 (984) ★ miercuri 4 noiembrie 1964 ★ 8 pag. 30 bani

Alegerile pionierești

PRIMELE ACȚIUNI

Clopoțelul sună sfîrșitul ultimei ore de curs. Pe ușile claselor se revărsară zeci de matematicieni, fizicieni, specialiști în literatură, istorici.

(În aer se încrucișau glume, chemări, frînturi de dialog. Peste puțin, larma de pe coridoare slăbi. Becurile se stinseră unul cîte unul. Grăbit, un băiețaș se întoarse din drum. Își uitase rigla în bancă).

— Mi se pare că într-a șaptea B au uitat lumina aprinsă, își spuse tovarășa îngrijitoare.

Dar în clasă se auzeau voci. Erau vreo zece elevi. Adunați în primele bănci, vorbeau potolit, pe îndelete.

— Învățătura, la asta trebuie să ne gîndim în primul rînd. Pe Marin Dumitru l-am putut convinge să nu mai întîrzie la școală. De ce n-am reuși și cu ceilalți? Pe urmă, Ichim Nicolae și frații Brescan nu sînt destul de atenți la ore. Asta-i foarte rău. Trebuie să ne ocupăm serios de ei.

(Afară, în curtea școlii, răsunau vocile cîtorva copii care continuau un joc început în ultima recreație. Poate că printre ei erau și Ichim Nicolae, și frații Brescan).

— Dar în timpul liber? E și asta o problemă. Una e să hoinărești fără rost, și alta e să te distrezi în mod plăcut, ba chiar să mai afli și ceva nou. Eu aș propune să organizăm imediat un concurs de orientare turistică, o întrecere pentru cel mai bun cîntăreț și cel mai bun recitator și o echipă de handbal în 7.

(Afară, cineva cînta o melodie veselă, iar două glasuri băiețești schimbau păreri despre fotbal. Sau poate despre handbal în 7).

— Atunci așa rămîne, hotărî președinta detașamentului, Nicolau. De mîine, la lucru!

Membrii colectivului de conducere al detașamentului claselor a VII-a de la Școala generală de 8 ani din Adjud, regiunea Bacău, aleși cu o zi înainte, nu încheiară scurta lor consfătuire înainte de a rîndui atît pentru fiecare dintre ei, cît și pentru ceilalți pionieri, felurite însărcinări. Iar cînd părăsiră clasa, nu uitară să stingă lumina.

SANDU ALEXANDRU

E greu de spus a cui emoție este mai mare: a pionierei Popescu Carmen sau a colegilor ei de la Școala generală de 8 ani nr. 4 din București, care au ales-o președintă de unitate? Bucuria, în orice caz este egală de ambele părți.

PRIETENII ȘANTIERELOR

— Tu de unde ai venit, Marcel?

Băiatul măruntel, cu-n păr bălai tuns scurt, se simțea cam emoționat în mijlocul atîtor colegi noi, pe care abia îi cunoscuse.

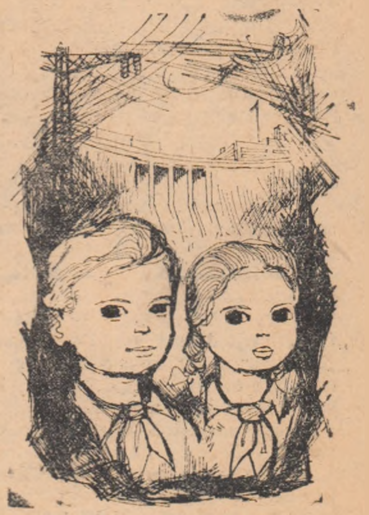
— De la Corbeni vin, le-a răspuns el. Apoi se gîndi că poate cei din jur nu știau ce-i cu Corbenii ăștia și adăugă: Localitatea asta se află pe rîul Argeș, sus, în munți. Acolo se construiește Hidrocentrala „16 Februarie". Am să v-o arăt eu pe hartă.

Discuția aceasta și multe altele asemănătoare au avut loc în prima zi de școală, la Gura Văii, unde se află centrul șantierului hidrocentralei de la Porțile de Fier. Elevilor de la școala din această comună le-au sosit atunci noi colegi, veniți aici, împreună cu părinții lor, de pe numeroase șantiere ale țării.

Papuc Elena, o fetiță vioaie ca argintul viu, cu codițe aurii, elevă în clasa a IV-a, n-a împlinit încă unsprezece ani. Dar ce lucruri minunate se pricepe să povestească colegilor ei! S-o tot asculți cînd vorbește despre furnalele de la Reșița, despre barajul și lacul de acumulare de la Bicaz, despre combinatul de la Săvinești sau despre noile blocuri de locuințe de la Piatra Neamț.

Dar nu numai Papuc Elena are ce povesti noilor ei colegi despre șantierele pe care le-a cunoscut. Papadopol Dan le vorbește despre marile construcții din București, unde a locuit mulți ani; Caragea Mariana — despre hidrocentrala de la Firiza, lîngă Baia Mare; Biroù Mircea despre rafinăriile și noile blocuri de locuințe din Ploiești.

Părinții acestor elevi sînt constructori. Și, după cum știți, constructorii călătoresc prin toată țara. Se opresc într-un loc un an-doi, înalță o uzină sau un combinat, o hidrocentrală sau niște blocuri de locuințe. Apoi, cînd acestea sînt gata, pornesc mai departe pe alte șantiere, împreună cu familiile lor. Așa au călătorit mult și elevii care în vara aceasta au sosit la Gura Văii. În călătoriile lor, ei au cunoscut multe șantiere din țară, au văzut cum muncesc constructorii, mașinile și instalațiile moderne pe care le folosesc ori pe care le instalează, au îndrăgit viața acestor șantiere, viață fremătînd continuu, și intens.

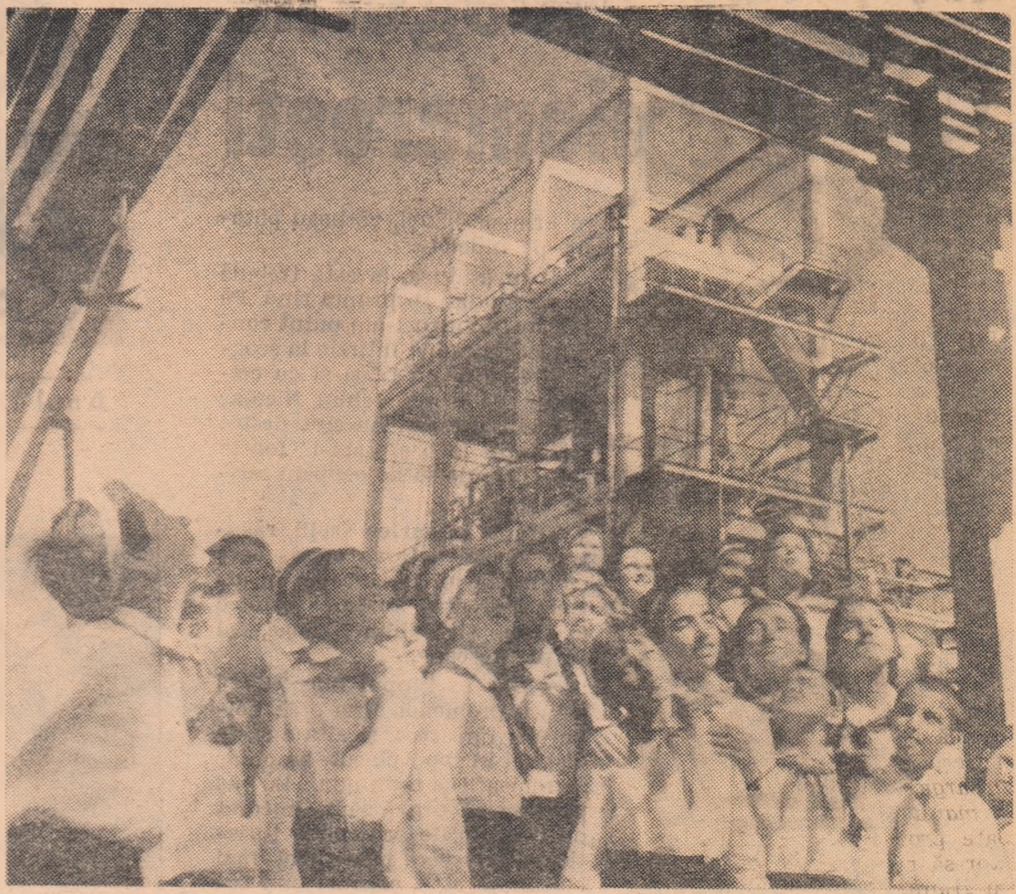
Dar mai ales, au învățat de la părinții lor și de la ceilalți constructori, oameni care lucrează mai mult sub cerul liber, vara pe arșițe și ploi, iarna pe ger și zăpadă, că în muncă trebuie să dai dovadă de seriozitate. Poate că și din acest motiv majoritatea elevilor și pionierilor sosiți în vara aceasta la Gura Văii — și Gros Vilma, și Ciulea Marcel, și Papuc Elena, și Caragea Mariana, și Mănescu Dumitru — au în carnetele lor de elevi din anii trecuți numai note de 8, 9 și 10 și că notele luate pînă acum în noul an școlar sînt tot așa de bune.

De multe ori, în timpul lor liber, elevii aceștia, împreună cu alți colegi de-ai lor, pot fi văzuți printre clădirile și schelele de pe șantierul de le Porțile de Fier. Au îndrăgit repede și noul șantier pe care au sosit de curînd. Privesc cum lucrează constructorii, cum aleargă camioanele pe drumuri, cum buldozerele nivelează terenurile pentru înălțarea unor viitoare construcții. Vor învăța aici și vor crește o dată cu cea mai mare hidrocentrală a țării. Iar peste ani, cînd aceasta va fi gata, unii vor rămîne aici, iar cei mai mulți vor pleca pe alte șantiere. Și nu ca elevi ci, asemeni părinților lor, în calitate de constructori. Pentru că mulți din acești prieteni ai șantierelor se gîndesc încă de pe acum să învețe o meserie care să le dea posibilitatea să muncească pe șantierele viitorului.

C. DIACONU

COPIII DAU BINEȚE NOULUI

Copiii de la Onești, în vizită la Combinatul petrochimic Borzești.

„Pe aici, prin stuful ăsta putrezit, curgea ploaia pe ei ca pe vrăbii... Și opaițul lumina încăperea. E fosta locuință a bătrînului Alexandru Ciurcă. Am făcut-o muzeu. Ca să știți că lumina electrică n-a căzut din cer și că satul n-a arătat așa de cînd lumea, cu case mari de cărămidă, cu ferestre luminoase, cu aparate de radio..."

Cei 140 de pionieri veniți din Baia Mare în vizită la gospodăria colectivă din Păulești-Satu Mare ascultau cuvintele calde ale președintei gospodăriei, tovarășa Maria Zidaru. Veniseră și copiii de la școala de 8 ani din sat. Și fiecare se mîndrea cu locuința nouă, cu mobila proaspăt cumpărată, cu satul lor îmbrăcat în straie sărbătorești.

O vizită, ca atîtea altele, cu ocazia căreia copiii au străbătut o istorie și-au cunoscut și mai impresionant sensul prezentului întruchipat într-un cuvînt atît de drag tuturor : socialism.

Aceeași dorință de a cunoaște bucuriile zilelor noi i-a îndemnat pe copiii de la Școala pedagogică din Oradea să pornească într-un tur al orașului. Un prim popas : Uzina de alumină. Aici, unde se ridică acum modernele construcții ale uzinei, cîndva creșteau în voie buruienile, bălăriile. Mîinile oamenilor au schimbat locul și i-au dat alt chip. Și-acestui nou chip, pioniera Șuhanea Doina, în urma vizitei, i-a făcut un dar : o poezie, în care a însăilat un gînd de recunoștință : „Nu-i basm, e-aevea / Dar totuși e minune / Ce-a răsărit prin grija / 'nțeleptului partid".

Au vizitat apoi muzeele „Iosif Vulcan" și „Ady Endre", plăcile comemorative din piața 23 August, blocurile noi. Și cu fiecare popas, micii fotografi amatori surprindeau imagini dragi. Așa se face că zilnic soseau la camera pionierului copii entuziaști pe care-i auzeai în treacăt :

— Am adus fotografii cu muzeul regional !

— Vă place noul cartier de blocuri din poza mea, tovarășe instructor ?

Fotografii pe care pionierii școlii pedagogice le vor strînge într-un album al vizitelor făcute de ei.

Excursii, drumeții, vizite cu ocazia cărora copiii dau binețe noului. „Frumoase sînt aceste blocuri, cu ferestrele lor largi, cu balcoanele lor vesele. Să tot privești strălucirea pereților de sticlă de la parter, prin care se vede spirala elegantă a scărilor." E o imagine pe care copiii de la Școala de 8 ani nr. 4 au luat-o cu ei, au încălzit-o în sufletele tinere și au făcut-o să vibreze în textul unui montaj literar pe care-l pregătesc sub îndrumarea instructorului superior Florian Tanc.

Imaginile locurilor văzute, descoperirea frumosului legat de fiecare popas al călătoriilor prind contur pe file de albume, în zborul unui vers, într-un caiet de culegeri din folclorul nou, din Sărmășag, raionul Șimleul Silvaniei...

Prind contur în tot ceea ce se numește minunat de simplu : să ne cunoaștem țara !

MARTA CUIBUȘ

Din viața pionierească

Doi reporteri plini de zel: Dumitrache și Costel

Poveste destul de adevărată de **Ovidiu Zotta și Puiu Manu**

EXTRAORDINARUL DETECTOR I.P.

DEUNAZI, TELEFONUL din camera lui Costel sună energic :

— Alo ! Aci Dumitrache ! Vino urgent la mine !

— Tocmai dormeam. Visam ceva frumos. Se făcea că parcă mă plimbam pe planeta Venus și...

— Revino pe Pămînt ! Te aștept !

Bombănind, Costel începu să se îmbrace. După cîteva minute sună la ușa prietenului său.

— Intră. E deschis ! se auzi glasul lui Dumitrache.

Costel intră și care nu-i fu mirarea văzîndu-l pe Dumitrache inconjurat de o sumedenie de unelte : clești, sîrmă izolată, bobine, baterii, șurubelnițe...

— Interesant. Deschizi o cooperativă electrotehnică ?

— Aș, răspunde scurt Dumitrache. Fii atent !

ȘI-I ARATĂ UN TIP DE APARAT pe care Dumitrache nu-l mai văzuse niciodată.

— La ce servește ?

— Îți explic numaidecît. Săptămîna trecută a apărut în gazeta noastră „Scînteia pionierului", un articol intitulat „Inițiativă pionierească"...

— L-am citit și mi-a plăcut.

— Același lucru mi l-au mai spus cîțiva elevi. Dar cînd i-am întrebat dacă și în detașamentul lor s-a manifestat vreo inițiativă pionierească, mi-au răspuns că nu, întrucît „nu a fost nevoie". Eu însă cred că oriunde e loc pentru o astfel de inițiativă ! De aceea, am inventat **DETECTORUL I.P. (I= inițiativă, P= pionierească).** Cu ajutorul lui, fiecare pionier poate detecta în școala sau în clasa lui acele împrejurări în care trebuie să dea dovadă de inițiativă !

— Grozav ! Și care sînt caracteristicile tehnice ale detectorului ?

— Notează.

1. Funcționează pe baza curentului... de opinie.

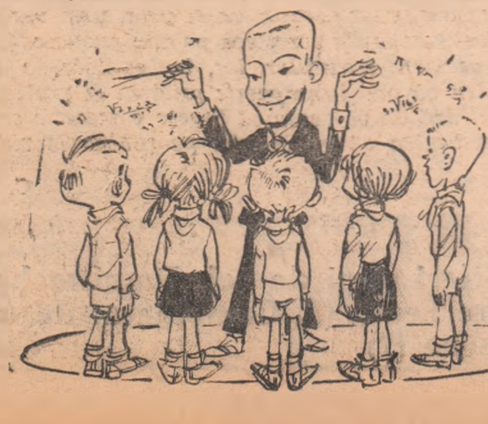
2. Unde poate fi folosit : pretutindeni.

3. Cine îl poate mînui : oricine.

— Și merge ?

— O să-l încercăm !

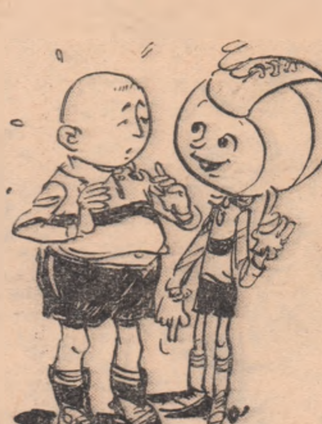
ȘI IATĂ-I ÎN... RODAJ la Școala medie din Panciu, regiunea Galați, mai precis în clasa a VII-a B. Aici, e întotdeauna multă veselie. O vreme, indicatorul aparatului rămase nemișcat. Deodată, însă, el descrise un arc de cerc și se opri în direcția unui grup format din șase pionieri : Nichifor Florica, Cetățeanu Geta, Vidrașcu Dorina, Luca Georgeta, Ioniță Marin și Popa Dan. O înșiruire destul de lungă, dar cu atît mai bine. Toți șase sînt elevi fruntași, cunoscuți între altele prin pasiunea lor pentru matematică. Au note foarte bune la acest obiect și numele lor a apărut nu o dată în „Gazeta matematică" seria B, printre ale celor care au rezolvat cel mai bine unele probleme apărute în această publicație. De ce s-o fi oprit indicatorul în dreptul lor ? Nu-i greu de bănuit : acești șase redutabili matematicieni ar putea lua o inițiativă foarte interesantă, și anume **aceea de a le transmite și altor colegi ceva din pasiunea lor.** E vorba despre acei colegi care nu numai că nu dezleagă probleme din gazetele de specialitate, dar nici măcar de cele pentru acasă nu se ocupă. **O serată de matematică distractivă ; o întîlnire cu un inginer pe tema „Matematica și viața ;" o discuție despre cele mai bune metode de a studia la acest obiect sînt numai cîteva dintre acțiunile pe care cei șase le-ar putea iniția.**

INDICATORUL DETECTORULUI I.P. își schimbă poziția. De astă dată, el ținti spre Corcoz Vasile, un băiat solid, înalt.

— Trebuie să fie ceva cu fotbalul, spuse un coleg.

Intr-adevăr, Corcoz iubește fotbalul. În echipă, activează pe linia de fund, de unde și numele de fundaș. Masiv cum e, își face de minune datoria. Din păcate, Corcoz, confundînd școala cu terenul de fotbal, se menține la învățătură tot pe... linia de fund. Indicația detectorului I.P. este clară : deoarece încă nu s-au inventat mingi de fotbal care să-i ocolească automat pe elevii cu note slabe, rămîne ca treaba asta s-o facă colegii. Adică, să nu aibă dreptul de a juca în echipa de fotbal a clasei decît cei care dovedesc sîrguință și la învățătură. E și asta o inițiativă... Am putea-o denumi **„Mingea pretențioasă" !**

MECANISMUL DETECTORULUI intră din nou în funcțiune. Pioniera Cristian Liliana se sperie :

— Arată spre mine ! Ce-o fi vrînd ? !

Liliana e o bună colegă, învață bine, e disciplinată și în timpul liber joacă cu multă plăcere șah. Zmeu Gheorghe și prietenul lui, Făcăieru, sînt și ei buni colegi, învață binișor, nu sînt prea disciplinați, iar în timpul liber joacă... table. Nu-i o ocupație prea fericită, mai ales la vîrsta lor. Zarurile sînt capricioase și cearta se iscă din te miri ce. Mult mai bine ar fi dacă Zmeu și prietenul lui ar juca șah ! Cum ? Să zicem, ca participanți la un turneu pentru titlul de campion al clasei. Dar cine să se ocupe de organizarea unei asemenea competiții ? Liliana !

DRAGI CITITORI, detectorul I.P. și-a făcut pe deplin datoria și va mai interveni și pe viitor, acolo unde se va simți nevoia. Firește, cineva ar putea spune că un asemenea detector nici nu există în realitate, dar Dumitrache și Costel, sînt gata să răspundă : **acest detector există, EL CONSTĂ ÎN INTERESUL PE CARE FIECARE OM E DATOR SĂ-L MANIFESTE FAȚĂ DE TOT CE SE PETRECE ÎN JURUL LUI !** De aceea, cei doi reporteri plin de zel vă recomandă cu căldură : **înființați și voi, în clasele, în școlile voastre, detectorul I.P.".**

SFATUL PROFESORULUI

TEZELE...

Intr-una din zile, după ora de consultații, Tudorel — un elev cu rezultate mediocre — mi-a pus următoarea întrebare:

— Tovarășe profesor, cum și cînd trebuie să învățăm pentru teze ?...

După o clipă de ezitare, Tudorel a completat:

—... Colega mea, Doina, susține că ea nu se pregătește în mod deosebit pentru teze, că pentru ea pregătirea începe din prima zi a trimestrului!

Pe Doina o cunoaștem din clasă. Ea răspunde totdeauna bine. Poate de aceea spusele lui Tudorel m-au surprins. Oare Doina are dreptate? Așa se învață pentru teze?

Se știe că lucrul cel mai important este *să studiezi cu seriozitate, în fiecare zi, pentru fiecare oră de curs*, dar nu trebuie să uitați că scopul tezelor nu este numai acela de a verifica dacă ați învățat, *ci și de a vă ajuta să aprofundați și să sistematizați cunoștințele în cursul trimestrului*.

Un elev conștiincios începe să se pregătească pentru teze încă înainte de recapitulare, să zicem... mai devreme cu zece zile. In această perioadă, pînă la recapitulare, *el va parcurge, va repeta toată materia, insistînd asupra lecțiilor mai dificile*. La matematică va trebui să aibă rezolvate toate problemele și exercițiile din manual, iar din maculator să revadă tipurile de probleme făcute în clasă. Pentru gramatică va alege propoziții care să cuprindă părțile de vorbire studiate, va analiza cu răbdare și va observa cu atenție diferitele forme gramaticale. Dacă va intîlni unele chestiuni peste care a trecut cu ușurință, sau pe care nu le înțelege, atunci va merge la consultații. Este greșită părerea acelor elevi care cred că la consultații trebuie să participe numai cei cu note mici sau cei care au fost „numiți" în clasă. La orele de consultații, pe lîngă cei rămași în urmă la învățătură, pot veni și elevi care vor să știe mai bine și chiar mai mult.

O dată cu recapitularea începe o etapă nouă, în care accentul se pune pe *sistematizarea materiei și pe aprofundarea chestiunilor de bază*. Acum, studiul vostru nu mai respectă ordinea din manual a lecțiilor, ci se face pe baza planului de recapitulare pe care îl veți primi la timp. Planul de recapitulare își are importanța sa, deoarece cuprinde **ceea ce este esențial**.

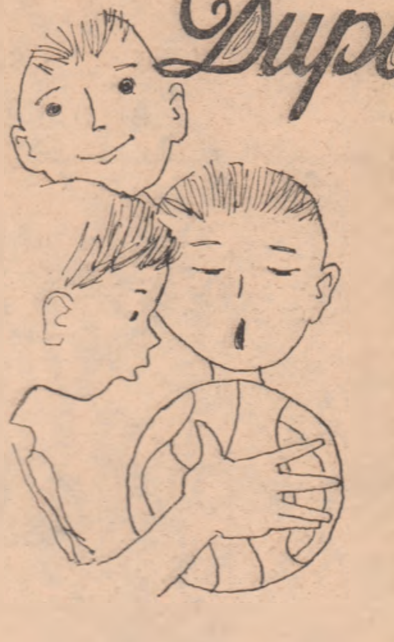
In timpul **tezelor se cere deci** un efort suplimentar și bineînțeles, mai **mult timp** acordat învățăturii. Va trebui să vă schimbați **oarecum regimul** de muncă. *Lecțiile pentru a doua zi le veți face seara, iar orele de dimineață le veți folosi pentru pregătirea tezelor*. Dacă vă dați seama că **nici așa** nu aveți timp suficient, atunci veți **învăța** cîteva ore și duminica. In nici un caz **nu veți învăța** noaptea, *orele de odihnă trebuie respectate*. **Aceasta** înseamnă că veți lăsa joaca, cinematograful, televizorul și celelalte preocupări extrașcolare.

In etapa a doua, iată un moment important: dimineața **dinaintea tezei va trebui** să o folosiți cu pricepere: la istorie veți **trece în revistă** evenimentele importante, la matematică veți **rezolva** exerciții și probleme asemănătoare cu cele făcute la ora de recapitulare, pentru literatură veți **revedea** — sumar — operele literare asupra cărora s-a insistat în mod deosebit... Nu veți relua totul de la început. Este o muncă fără rost.

Prof. A. USCAR

CUM NE COMPORTĂM

După lecții

Alergată de trei copii, o minge se strecoară printre pîlcurile de elevi ai Școlii generale de 8 ani nr. 21 din Ploiești, care se îndreptau spre casă. Lovită cînd de unul, cînd de altul, gonită fără răgaz, mingea se oprise, pentru o clipă, lîngă un gard. Viorel o ajunge și o lovește „cu bombeul". Astfel reîncepu goana celor trei. Prin fața lor defilează stradă după stradă.

Cînd mingea caută să se odihnească iarăși, Ionel o lovește „cu călcîiul" și iarăși începu să se rostogolească. La un colț s-au întîlnit cu colega lor, Ștefănică Doina, care făcuse deja unele mici cumpărături pentru a ușura munca mamei și se îndrepta spre casă cu gîndul la lecții. Cei trei nici n-au observat-o.

Mingea continua să se rostogolească. Din nou o lovește Viorel, uitînd parcă de faptul că ar fi trebuit să se îndrepte spre casă, să-și vadă de lecțiile pentru a doua zi, uitînd că astăzi a fost singurul din clasă care n-a știut la aritmetică. In sfîrșit, cîteva clipe de răgaz pentru mingea care s-a trezit în stratul de flori al unei curți. Dar nici gînd de odihnă. Cu îndemînarea unei pisici, Ionel sare gardul după ea.

— Ce-i cu tine, Ionele? întrebă surprins Radu, colegul lor, care ajunsese de mult acasă și acum aduna frunzele căzute în curte.

Dar nici spusele lui Radu nu-i amintiră lui Ionel că ar fi trebuit și el să-și ajute părinții, după puteri, în treburile gospodăriei. A luat mingea și cei trei au mers mai departe rostogolind-o, uitînd, în iureșul lor, de orice fel de îndatoriri, de orice fel de obligații. Tîrziu, cînd colegii lor probabil își terminaseră lecțiile și se odihneau sau se jucau, ajunseră și cei trei, care nu sînt alții decît Soare Ion, Stan Ion și Anton Viorel, din clasa a IV-a, pe la casele lor. Erau obosiți. Au mîncat în fugă. Se făcuse seară. Nu le-a mai rămas timp decît să mai frunzărească prin cîte un manual.

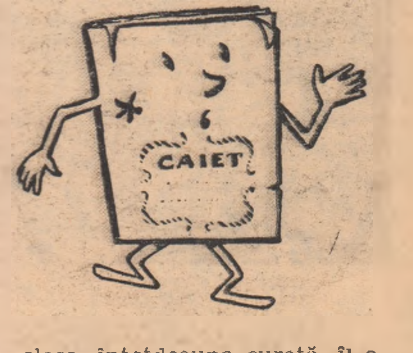
Oare n-ar fi mai bine să opriți rostogolitul mingii, să vă împărțiți mai bine timpul între lecții și joacă, să vă ajutați părinții? Atunci, desigur, și rezultatele la învățătură ar fi mult mai bune.

AL. MIHU

AVENTURILE UNUI CAIET DE NOTIȚE

Astăzi mi s-a întîmplat un lucru de necrezut. Am fost schimbat pentru 5 nasturi. M-am despărțit deci de cei mai buni prieteni. De Leu, de Girafă, de Panteră, de Șarpele cu clopoței, de Elefant... Intîi mi-am zis că-i numai o glumă, ori că visez. In recreația mare am ațipit puțin. Eram supărat și totdeauna, ca să-mi treacă supărarea, închid ochii și număr pînă la o sută. Secretul acesta mi l-a spus Leul, cu care mă împrietenisem cel mai mult. Ei bine, în timp ce număram, am adormit. Sigur, lucrul cel mai înțelept ar fi fost să rămîn treaz. Or, și mai înțelept, să nu mă fi supărat. Dar nu puteam să nu mă supăr. Trei săptămîni am fost la școală aproape degeaba. Eram scos pe bancă așa, numai de formă. Două-trei fraze la începutul orei și două-trei la sfîrșit nu se pot numi notițe. De multe ori din paginile mele se făceau ghiulele, avioane... ori, pur și simplu, erau folosite pentru tot felul de desene care n-aveau nici o legătură cu lecția. Păi, să nu te superi? Să nu-ți vină să plîngi de necaz? Au fost clipe cînd chiar am plîns. Noroc de prietenii din cartea de zoologie. Girafa întindea totdeauna gîtul și mai îmi ștergea lacrimile ori găsea un cuvînt de îmbărbătare...

Băiatul în ghiozdanul căruia m-am trezit astăzi e înalt, negricios și cam ciufulit. Noile mele cunoștințe, două creioane colorate și-o ascuțitoare în formă de lebădă, îi spun însă Radu-cel-Mic. Intîi am crezut că-i vorba de un personaj istoric. Imaginația mă transportase repede în epoci îndepărtate. In antichitate sau în evul mediu. Cele două creioane colorate m-au tras de mînecă și m-au asigurat că Radu-cel-Mic (pe numele lui adevărat *PETRESCU RADU*), este elev în clasa a VII-a B la *Școala generală de 8 ani nr. 165* din București. Deci, n-a purtat niciodată coif și nici zale. Ținuta lui este cît se poate de contemporană: poartă pantofi și uniformă de la magazinul copiilor, se spală pe dinți aproape în fiecare dimineață, îi place să meargă la filme, să bată mingea pînă seara tîrziu, să strice mobilierul clasei (zilele trecute a rupt cuierul), să-și folosească ghiozdanul în loc de scut, rigla — în loc de spadă. Un singur lucru nu-i place: să meargă la școală. Pleacă deacasă în fiecare zi, dar colegii nu-l văd în bancă decît o dată sau de două ori pe săptămînă. Și nu înțeleg de ce! Portarul nu-l oprește niciodată să intre,

clasa, întotdeauna curată, îl așteaptă primitoare, băncile sînt învelite în huse albastre, colegii sînt cît se poate de pașnici și binevoitori... Totuși, Radu lipsește mereu. Uneori pleacă și de la ore. In dreptul lui, catalogul s-a înnegrit de... absențe. Dar lucrul cel mai ciudat este altul: lîngă absențe, apar mereu note slabe: 3 la romînă, 3 la matematică, 4 la fizică, 4 la chimie, 3 la științe naturale...

Să fie oare vreo legătură între absențe și notele proaste?

COSTACHE ANTON

Ce părere aveți despre mersul „frumos" al acestui pionier?

PORTRETUL SĂPTĂMINII

Vi-l prezentăm pe NELU

In recreație l-am căutat peste tot. La camera pionierilor, pe culoare, în curte, unde se încinsese un pasionant meci de fotbal cu jucători și simpatizanți gălăgioși. L-am găsit, pînă la urmă, în clasă, în banca lui, prima pe rîndul din dreapta, aplecat peste o carte. Nu era singur. In clasă se mai aflau trei pioniere. Totuși faptul era oarecum surprinzător. Profesorul Podoleanu, de serviciu în acea zi de școală, tocmai se oprise în ușă. L-a întrebat uimit:

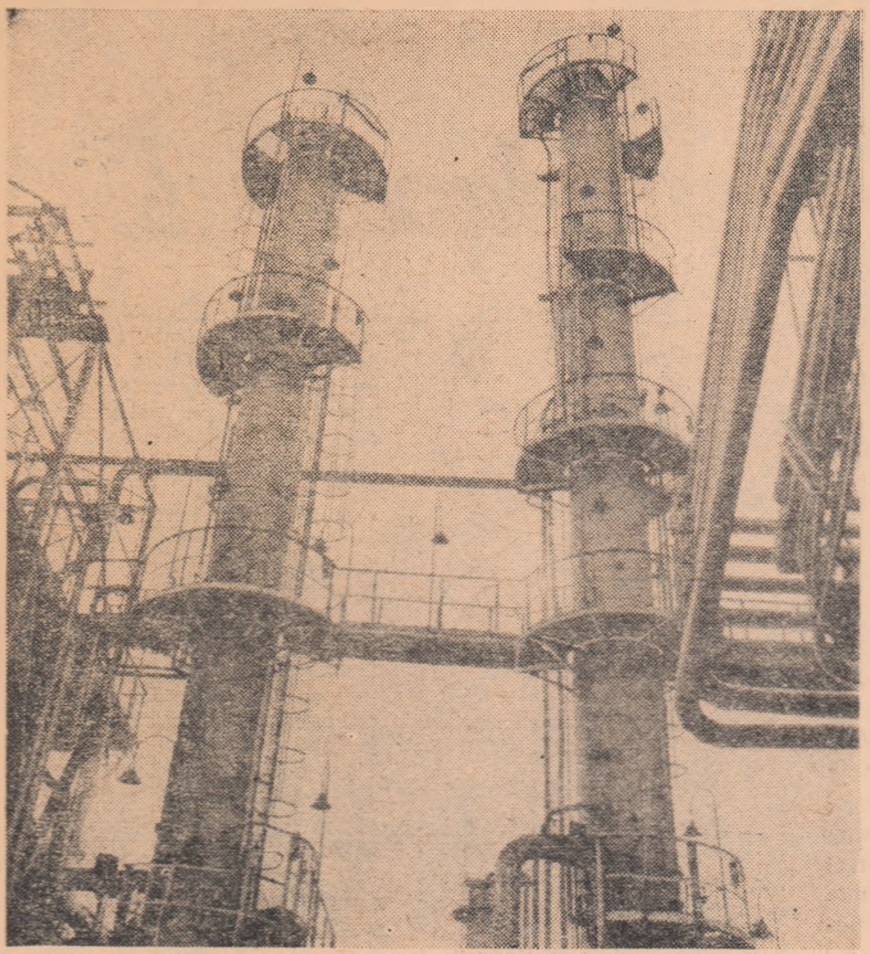
— Ce-ai, Dărășteanu? Ești bolnav?

— Nu, n-am nimic, a răspuns stingherit Nelu. Am rămas aici, pentru că am vrut să termin ultimele pagini care mi-au rămas de citit din „Răscoala" lui Liviu Rebreanu.

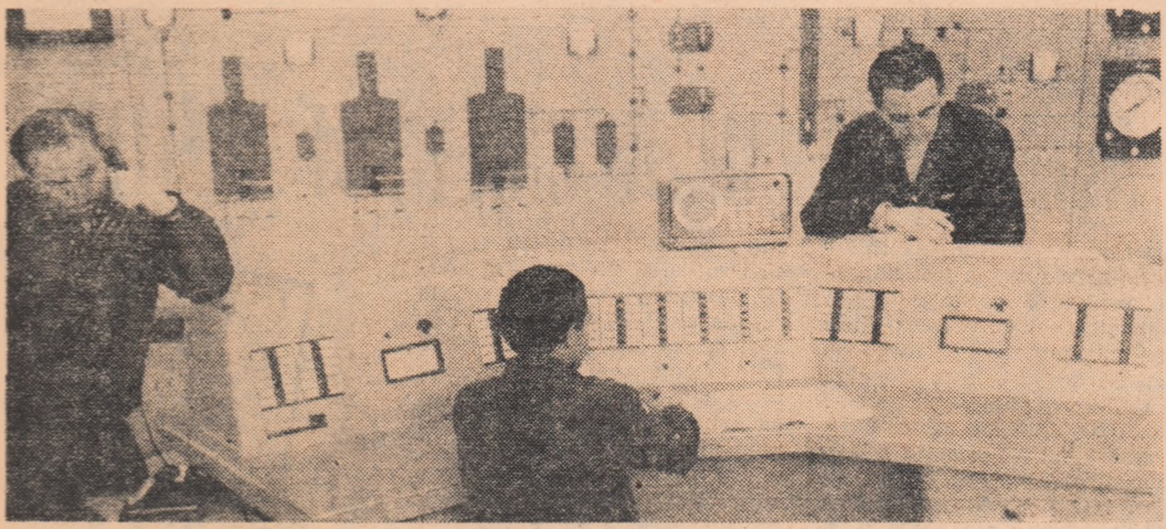
Intîmplător am aflat astfel prima pasiune a lui Nelu: literatura. Cea de a doua — căci Nelu ne-a mărturisit că are două mari pasiuni — este, oricît ar părea de neașteptat, matematica. „Nu pot spune care-mi place mai mult din aceste frumoase discipline. Fiecare are farmecul ei. Matematica, prin exactitatea ei, îți dă satisfacții deosebite. Dar ce poate fi mai frumos decît versurile lui Eminescu sau scrierile lui Rebreanu?" „Nu știu, pînă la urmă, către ce se va decide Dărășteanu, ne spune, concluziv, tovarășul profesor Podoleanu, care e totodată și dirigintele clasei a VII-a (clasa lui Nelu) de la Școala generală de 8 ani din Comana, raionul Giurgiu. Rămîne de văzut. Deocamdată, Nelu e fruntaș pe clasă. Are 10 și 9 la toate obiectele, e un pionier de nădejde care-și duce la îndeplinire toate sarcinile ce le are și e în totul un model pentru ceilalți copii. Disciplinat, sobru, cu o frecvență la ore de sută la sută, n-are nici o absență. Nelu este una din mîndriile școlii, în care noi, cadrele didactice, ne punem mari speranțe".

O caracterizare foarte frumoasă și, desigur, cea mai competentă, la care noi nu mai avem nimic de adăugat.

M. POP

O parte din turnurile „castelului fantastic" de la Brazi...

Feluritele aparate fixate pe pupitrul de comandă descifrează drumul și prefacerile țițeiului prin turnurile de argint.

Cetatea din cîmpie

Din depărtare, Brazii par un castel fantastic răsărit în cîmpie, cu zeci de turnuri de argint care strălucesc în lumina soarelui. Noaptea, rafinăria pare o cetate dintr-un basm, scăldată într-un torent de lumini. Privind-o din mijlocul cîmpiei care o înconjoară, totul îți apare misterios, dar tainele încep să se destăinuie o dată ce ai pătruns în această minunată cetate a prelucrării țițeiului și cînd ai început să cunoști oamenii.

După ce am străbătut lungi alei asfaltate, iată-ne într-o încăpere uriașă. Este o încăpere cam neobișnuită dacă ținem seama că locul pereților este ocupat de un imens tablou de comandă, pe care oscilează încet acele zecilor de aparate de măsurat. Aici l-am întîlnit pe comunistul Ion Matache, operator, un tînăr înalt și vioi, cu o față mereu zîmbitoare.

— Cum ați ajuns în această minunată cetate a chimiei? îl întrebăm.

— Am urmat cursurile școlii de calificare și, din 1961, mă aflu aici. Am participat chiar și la lucrările de montaj ale rafinăriei...

Pe pupitrul lui — o carte plină cu formule. Îl întrebăm: vă pasionează chimia?

— Vreau să devin inginer. Progresul tehnic implică o calificare superioară. Cînd am venit aici — înainte am lucrat într-o rafinărie veche — m-a impresionat înaltul grad de tehnicitate. De aceea m-am înscris la politehnică, la facultatea de chimie industrială.

Ion Matache este fiu de petrolist. Tatăl său a lucrat aproape cincizeci de ani ca sondor. Dar cîtă diferență între munca bătrînului Matache și cea a fiului său!

— Țin minte, ne povestește tînărul operator chimist, cum, de mult, tata venea acasă mort de oboseală și negru de murdar. Era așa plin de uleiuri încît, ca să-și curețe cît de cît hainele, le rădea reziduurile de pe ele cu cuțitul! Priviți la noi, la halatele noastre curate: nici o urmă de pată!...

Într-adevăr, totul este curat aici ca într-un laborator. Și lumină, și liniște! Condiții de muncă într-adevăr minunate.

Părăsim imensa cameră de comandă, unde soarele după-amiezii pătrundea cu generozitate. Acele aparatelor de măsură oscilează agale. Viitorul inginer Matache trece încet pe lîngă fiecare cadran și-și notează cîte ceva într-un carnețel. Și astfel, sub atenta lui supraveghere, presiunile și temperaturile din înaltele turnuri argintii transformă țițeiul în zeci de derivate.

C. BOZBICI

CU AUTOBUZUL DE SEARĂ

Nu știe nici el de ce, dar seara, cînd se aprind luminile, conduce autobuzul cu mai multă plăcere. Cel puțin așa i se pare. Liniștea lanurilor ce împînzesc cîmpul, de o parte și de alta a șoselei, se strecoară, la ora aceasta, și în autobuz. Călătorii, sătenii, discută acum potolit, își fac planuri de viitor. Și cum satele prin care trece cu autobuzul nu sînt prea depărtate unul de altul, mulți dintre ei se cunosc. Și cîte nu au să-și spună!

— Ai fost la București?

— După cum se vede! Dar dumneata ce ți-ai luat?

Cel întrebat, un bărbat între două vîrste, din Jilava, ezită o clipă, apoi răspunde:

— Deocamdată, nimic. M-am dus așa... De fapt, m-am dus c-o treabă. Mi-am terminat casa și... nu se face să ții în ea mobilă veche. Mi-a plăcut una de nuc. Dar, ia spune-mi, bătrînul, Gheorghe... din marginea de jos a satului, și-a învelit casa cu tablă sau cu țiglă?

— Cu tablă...

— S-au ridicat ceva case noi și-n Adunații Copăceni, la voi. Or fi vreo trei sute!?

— Ba, eu zic că-s mai multe! — se vîră în vorbă un prichindel din spatele mașinii. Vreo șase sute-s!

— Așa-i, are dreptate băiatul, îi întăresc spusele cîteva femei, consătence.

Autobuzul oprește în stație. Atras de istețimea băiatului, șoferul Tudor Teodorescu, întoarce capul și-l întreabă:

— Cum te cheamă, flăcăule?

— Stancu Marin. Sînt într-a șasea, pionier...

— Pionier se vede că ești și-ți stă bine. Mă gîndeam însă că-i zici un cîntec din acordeonul ăla.

Băiatul lasă ochii în jos.

— N-am învățat încă, dar o să învăț. Acum l-am cumpărat...

Pe brațele pionierului, însoțit de mama lui, colectivistă, strălucește un acordeon nou-nouț, cu patruzeci de bași, cu claviatură albă de sidef.

Privindu-l pe băiat, șoferului îi vin din nou în minte fapte, realizări, lucruri văzute și auzite de el în călătoriile sale cu autobuzul, la volan. Satele prin care a trecut de atîtea ori — Jilava, 30 Decembrie, Adunații-Copăceni, Călugăreni... — s-au înfrumusețat an de an, sub privirile lui, iar oamenii de prin partea locului i-au împărtășit adesea bucuriile...

Nu cu mulți ani în urmă, urcau lîngă el, în autobuz, doi flăcăi ceva mai răsăriți ca Marin. Băieții au crescut, au studiat la București. Și iată-i acum întorși în sat oameni învățați, transmițînd, la rîndul lor, și altora lumina cărților. Amîndoi, Florea Preoteasa și Ștefan Dobre, sînt profesori în noua școală ce și-a deschis porțile toamna trecută în Adunații-Copăceni.

Anul acesta s-a înălțat și la Călugăreni o școală nouă — și încă una medie! Ei, dar de Călugăreni se leagă și una dintre cele mai plăcute amintiri din munca lui pe această linie de autobuz. Era prin mai sau iunie, cu mai bine de zece ani în urmă. Lui, comunistului Tudor Teodorescu, i se încredințase deschiderea noii linii de autobuz care să lege Bucureștii cu aceste sate. A așezat tăblițele în stații, a adus primii călători în prima cursă. Și cînd a ajuns la capăt de linie, dincolo de istorica apă a Neajlovului, s-a văzut înconjurat de săteni cu brațele încărcate cu flori de cîmp. Printre ele, sclipeau, ca niște scîntei galbene, sînzienele. Bogat înflorite, cu reflexe de aur. Parfumul lor l-a purtat zile în șir în mașină, iar cînd florile s-au ofilit, îl simțea năvălind pe ușile autobuzului, direct din cîmp.

E o amintire frumoasă, care însă cu timpul s-ar fi șters. Dar într-o seară, conducînd autobuzul, satul l-a întîmpinat cu alte buchete de sînziene: becurile electrice. Au înflorit, rînd pe rînd, în satele înnoite, aliniate de o parte și de alta a șoselei asfaltate.

Tudor Teodorescu a fost părtaș și la această bucurie a sătenilor. O amintire în plus, emoționantă. Poate că tocmai de aceea îi place atît de mult să conducă autobuzul seara, cînd se aprind luminile...

AL. DINU IFRIM

CE SĂ FIU?

E o întrebare pe care și-o pune fiecare elev care se apropie de terminarea școlii generale de 8 ani. Și nu-i ușor să răspunzi la această întrebare, căci toate meseriile sînt frumoase. Totuși, pînă la urmă, îți alegi una singură: aceea pe care o îndrăgești mai mult.

Cît privește pe elevii din fotografie (Grupul școlar petrol-chimie din Ploiești), ei și-au ales-o pe aceea de petrochimiști!

Foto: GR. PREPELIȚĂ

20 de
de la

La 5 noiembrie se împlin
organ central al Uniunii Tinere
purtat în mijlocul maselor de t
tru îndeplinirea celor mai scum
mereu în actualitate succesele
mînt. Articolele și reportajele
tivă înaintată a organizațiilor
prețios în munca tineretului, în
trucției socialiste.

Sădind în inimile tineret
rilor morale caracteristice tine
luptînd cu pasiune pentru tra
tului" și-a cîștigat stima și în
Cu prilejul celei de-a 20
teii pionierului" felicită căldur
contribui la educarea comunis

La 7 Noiembrie se împlinesc 47 de ani de la victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, înfăptuită sub conducerea partidului comunist creat de Vladimir Ilici Lenin — sufletul și inima Revoluției din Octombrie.

Publicăm mai jos fragmente dintr-o povestire ce înfățișează dragostea lui Lenin pentru copii, grija părintească ca ei să aibă un trai fericit.

Povestiri despre Lenin

DESENELE LUI ALIOȘA KALIONOV

După ce și-a terminat treburile curente, Nadejda Konstantinovna a pornit cu mine în căutarea unui loc potrivit pentru viitorul teren de jocuri. Am colindat mult și în cele din urmă am găsit un loc viran întins, năpădit de iarbă veștedă, în apropierea unui pod de cale ferată.

Am ales locul acesta pentru că era îngrădit și avea într-un colț un șopron de scînduri.

Cîțiva muncitori din cartierul Viborg ne-au ajutat să curățăm buruienile și gunoaiele. Am adus apoi nisip, am făcut rost de zece lopeți și scafe de lemn, de o minge, patru coarde, cîteva teancuri de hîrtie albă, acuarele și creioane colorate. Cîteva anunțuri afișate în raion invitau copiii să poftească pe teren.

Stabilisem deschiderea pentru ora 10 dimineața. De pe la 8 însă, mulțime de copii atîrnau ciorchine pe gard, așteptînd nerăbdători să vadă minunile ce-i așteptau.

. . . .

Începuse să plouă. Am adunat copiii sub șopron și i-am pus să deseneze, căci aveau destulă hîrtie și pensule. După ce ploaia a trecut, am adunat desenele. Multe dintre ele erau de nedescifrat. Pe cîte unele se puteau desluși case, cu spirale de fum, înșurubate în cer, ieșind din coșuri, și figuri plate de oameni, cu mîinile date în lături. Două coli, însă, m-au uimit. Erau desenele băiețașului Alioșa Kalionov.

. . . .

Am povestit toate acestea Nadejdei Konstantinovna. Pe măsură ce vorbeam, minunatele ei mîini pe care le așezase pe masă, prinseră să tremure, iar pe obraji îi lunecau lacrimi mari, grele. Iar a doua zi mi-a spus să viu neapărat pe seară la palatul Kșesinski și să-i aduc lui Vladimir Ilici desenele lui Alioșa.

Am reușit să intru în palatul Kșesinski la o oră tîrzie. Clădirea, cît și împrejurimile forfoteau de lume. Mulțime de oameni mișunau, scurgîndu-se într-un du-te vino neîntrerupt. Sosise tocmai știrea despre înfrîngerea rușinoasă a lui Kerenski. Poporul o plătise cu numeroase vieți, muncitorii din Piter fierbeau de mînie împotriva Guvernului Provizoriu.

L-am găsit pe Vladimir Ilici într-o încăpere situată la primul etaj, într-un colț. O parte din ferestre priveau spre Neva, altele spre fortăreața Petropavlovsk.

Lenin stătea aplecat asupra mesei de lucru, printre vrafuri de ziare și cărți și scria. Prin ferestrele larg deschise pătrundea asemenea zgomotului valurilor, vuietul mulțimii.

Înainte de a-i spune păsul, el a turnat două cești de ceai, dintr-un ceainic albastru de email. A pus o farfurioară cu zahăr tos și alta cu cîteva felii de pîine neagră. Zahărul era cam puțin. L-am presărat pe pîine și am băut ceaiul cu „sandvișuri de zahăr", cum spunea Vladimir Ilici.

I-am arătat apoi desenele lui Alioșa. Vladimir Ilici le-a privit îndelung.

— Iată, mi-a spus el cu mînie, arătîndu mi tapetul de mătase roz și tavanul de marmură, iată de ce Alioșa Kalionov a fost lipsit de copilărie. Pentru ca întreținutele țarului să trăiască într-un asemenea lux!

A luat apoi o coală de hîrtie și a notat tot ce trebuia făcut pentru copiii de pe terenul meu de jocuri: numaidecit *(a subliniat acest cuvînt cu două linii)* să fie scoși în excursii, în afara orașului măcar o dată, numaidecit *(o nouă subliniere dublă)* să fie duși la Grădina de vară („să se mai restrîngă boiernașii"). Să se procure jocuri și mingi. De vorbit cu Gorki în problema cărților pentru copii. Să se discute cu oamenii din cartierul Viborg posibilitatea sădirii unor straturi de flori pe teren.

A doua zi dimineața Vladimir Ilici trebuia să plece pentru o săptămînă în Finlanda. A reținut desenele lui Alioșa și hîrtia cu însemnări. Mi-a spus că vrea neapărat să-l vadă pe băiat, după ce se va reîntoarce...

(**E. DRALEKINA.** Povestiri despre Lenin)

---

ni
ariția

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

e ani de la apariția primului număr al „Scînteii tineretului",
uncitor. Timp de două decenii, zi de zi, „Scînteia tineretului" a
n patria noastră cuvîntul mobilizator al partidului în lupta pen-
uri ale poporului, pentru socialism, a înfățișat ca o cronică
e obținute în fabrici și uzine, pe ogoare, în instituții de învăță-
ul probleme majore ale tineretului, cuprinzînd experiența pozi-
scrise la un înalt nivel publicistic, au constituit un ajutor
du-l în participarea la opera de construire și desăvîrșire a cons-

tea fierbinte pentru patrie, contribuind la formarea trăsătu-
tria noastră, curaj, eroism, abnegație, dragoste de muncă,
n viață a politicii înțelepte a partidului, ziarul „Scînteia tinere-
cititorilor, prețuirea și dragostea lor.
rsări a apariției „Scînteii tineretului", cititorii și lucrătorii „Scîn-
ivul redacțional, urîndu-i noi succese în nobila sa misiune de a
eretului din patria noastră.

DIN VIAȚA PIONIERILOR SOVIETICI

Clubul „aviatorilor"

Cui i-a venit ideea cu clubul, nu-și mai amintește nimeni astăzi. Se pare însă că a fost prilejuită de un miting aviatic.

— Ai văzut ce viraje făceau avioanele ? !

— Dar parașutele ! Parcă erau niște umbrele mari, colorate.

— Eu am hotărît : mă fac aviator !...

Cu astfel de discuții aprinse au pornit pionierii de la Școala nr. 507 din Leningrad la organizarea unui club aviatic în școală. Mai întîi, i-au căutat un nume potrivit : „Vulturul". Apoi, au trecut la amenajarea unui muzeu al aviației, unde au fost aduse diferite planșe, modele de avioane, documente.

Clubul și-a îmbogățit continuu activitatea și numără în prezent foarte mulți membri. Aci se învață date din istoria aviației, se construiesc diferite aeromodele, iar cei din clasele superioare învață lucruri mai complicate.

De reținut că în cadrul clubului participă nu numai băieții, ci și fetele. Mașa Rașina, de exemplu, este ghidul muzeului. Ea dă cu multă însuflețire vizitatorilor explicațiile necesare, dovedind multă competență.

Livada pionierilor

Cînd au început cursurile, în toamnă, elevii din Oreslagas (Letonia) s-au oprit mai întîi în livada de lîngă școală.

— Ce mari s-au făcut vișinii ! s-au mirat unii care nu trecuseră de mult pe acolo. Alții, cei care locuiesc pe lîngă școală, i-au văzut crescînd sub privirile lor, au trecut adesea pe la livadă, au turnat apă la rădăcinile puieților, au îngrijit-o.

Puieții sădiți în primăvară de ei, de pionieri, au crescut bine, s-au încărcat de frunziș. Copiii s-au bucurat văzînd livada lor așa de frumoasă. Pe cei mai mici însă, i-a nemulțumit un singur lucru : că n-au făcut încă vișine !

COLȚUL CURIOȘILOR

De ce este înclinat turnul din Pisa?

Ați auzit, adesea, vorbindu-se despre celebrul turn din Pisa — oraș din regiunea Toscana (Italia).

O întrebare se pune în mod firesc în legătură cu acest turn : prin ce este el celebru, de ce îl vizitează anual zeci de mii de turiști din lumea întreagă?

Cu secole în urmă, mai exact în anul 1174, arhitecții Bonanno și Guglielmo au început să ridice în fața catedralei din piața orașului o clopotniță înaltă, un turn care să înfrumusețeze orașul. Dar nu mică le-a fost mirarea cînd au observat, într-o bună zi, că turnul se înclină. Era, de fapt, tocmai ceea ce avea să-i aducă faima. Nu s-a renunțat, deci, la construcție. Zidirea turnului a continuat, cu întreruperi, și a durat din anul 1174 pînă în anul 1350. Deoarece înclinația continua, s-a căutat să se îndrepte lucrurile, construindu-se porțiunea cea mai înaltă de turn pe partea opusă înclinării, nu pe centru. Cînd s-a încheiat construcția, vîrful turnului avea o deviație de peste 2 m față de verticală, iar în prezent deviația aceasta a ajuns la aproape 5 m față de verticală. Care este cauza ? La o mică adîncime, într-o parte a temeliei, se găsesc straturi de teren argilos care, cu timpul, s-au uscat. Comprimîndu-se, turnul s-a înclinat — bineînțeles, fără voia constructorilor. A devenit astfel celebrul turn care... „stă să cadă". Și totuși, deși are o înclinație atît de mare, turnul n-a căzut. Aceasta datorită trăiniciei fundației, făcută pe o suprafață întinsă, rezistenței înalte a zidurilor, precum și lucrărilor de întreținere făcute de-a lungul anilor.

MOZAIC

PLOAIE DIN SENIN

Cu cîteva săptămîni în urmă, cetățenii din Acireale — stațiune balneară din Sicilia — au constatat deodată că plouă. Cerul însă era senin, fără nici un nor ! Oamenii de știință au dat următoarea explicație acestui fenomen : vaporii invizibili din craterul vulcanului Etna, aflat în apropiere, au întîlnit în drumul lor un curent de aer rece. Vaporii s-au condensat și astfel a început... ploaia!

CARGOBOT DIN CHIBRITURI

Michel Haullier, în vîrstă de 16 ani, elev al unei școli tehnice din Trait — Franța, a construit un cargobot cu dimensiunile 1,53 m lungime, 0,24 m lățime și 0,13 m înălțime din... 21 300 chibrituri ! Vasul este prevăzut cu tot ce-i trebuie, printre care și nelipsitele bărci de salvare. El este dotat și cu o mică instalație electrică, avînd 8 beculețe ce luminează vasul noaptea.

VĂ PREZENTĂM:

COMBINATUL DE CAUCIUC JILAVA

La marginea Bucureştiului, pe locul în care în trecut erau cîteva ateliere primitive, în care muncitorii trudeau din greu pentru huzurul fabricanţilor, s-au înălţat în anii noştri clădirile impresionante, prin proporţii şi arhitectonică, ale Combinatului de cauciuc Jilava.

34 de clădiri ocupă o suprafaţă de 28 hectare. Hale mari, lumină fluorescentă, utilaje şi maşini la nivelul tehnicii moderne, instalaţii speciale de primenire a aerului asigură muncitorilor cele mai bune condiţii de muncă. Blocul social al combinatului cuprinde o policlinică modernă, utilată cu tot ce este necesar păstrării sănătăţii muncitorilor, o cantină spaţioasă, bibliotecă, sală de şah şi lectură, sală de spectacole etc.

Aceasta este realitatea de azi, o realitate socialistă.

Combinatul de cauciuc Jilava este o mare întreprindere industrială menită a asigura economiei naţionale a patriei numeroase articole din cauciuc.

Să facem şi noi o vizită în acest combinat.

Principalele secţii ale combinatului sînt fabrica de articole tehnice de cauciuc, secţia de regenerare a cauciucului şi tăbăcăria minerală.

FABRICA DE ARTICOLE TEHNICE DIN CAUCIUC

Să intrăm împreună în această fabrică. Sîntem într-o hală uriaşă, dominată de zgomotul valţurilor şi al malaxoarelor. Aici este SECŢIA DE PREGĂTIRE a semifabricatelor de cauciuc, cea mai importantă secţie. Pe bază de reţete se face dozarea materiei prime (cauciucul) şi a materiilor auxiliare (coloranţi, silicaţi, oxizi, sulf şi alţi compuşi organici). Malaxoare puternice şi valţurile frămîntă aceste amestecuri, din care iese un produs asemănător plastelinei. După 24 de ore e trimis la calandre — nişte maşini care îl laminează şi-l transformă în benzi de diferite lăţimi şi grosimi.

În SECŢIA PRESE, cauciucul venit de la secţia de pregătire este încălzit pînă la 130°, devenind din plastic, elastic. Aceasta se realizează prin intermediul preselor. Cauciucul e aşezat în diferite matriţe (garnituri diferite necesare industriei, tălpi etc), care sînt introduse în prese, supuse unei temperaturi şi presiuni înalte timp de cîteva minute. Cauciucul se vulcanizează, trecînd din stare plastică în stare elastică. Astfel, iau naştere mii de garnituri industriale, talpă microporoasă, talpă translucidă, cizme de protecţie etc. În cea de-a 3-a secţie a fabricii, cauciucul este transformat în furtunuri, curele trapezoidale pentru industria textilă şi a petrolului, precum şi în diferite alte articole necesare industriei miniere, chimice, construcţii etc.

SECŢIA DE REGENERARE A CAUCIUCULUI

O mare parte din materia primă necesară fabricării articolelor tehnice e produsă aici. Din materia primă — anvelope uzate — prin diferite procedee mecanice şi chimice, se obţine un material plastic uşor de prelucrat, care poate înlocui uneori cauciucul natural sau cauciucul sintetic.

TABACARIA MINERALA

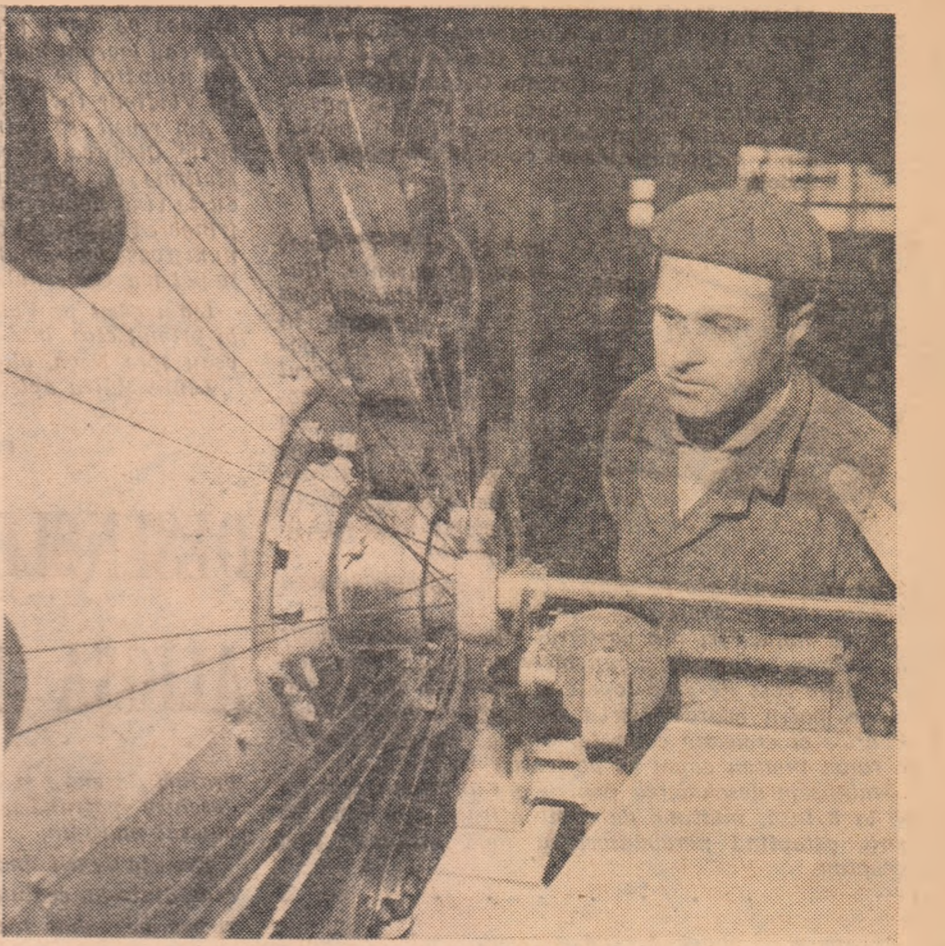
Este cea mai tînără secţie a combinatului. Ea a intrat în funcţiune în anul 1962. Aici se tratează pieile pe cale minerală. Pieile aduse de la abatoare sînt tratate cu diferiţi acizi. Maşini moderne înlocuiesc în fabrică munca fizică a omului. Totul e aici mecanizat şi în mare măsură automatizat. Produsul finit — pielea tăbăcită — e trimisă fabricilor de încălţăminte.

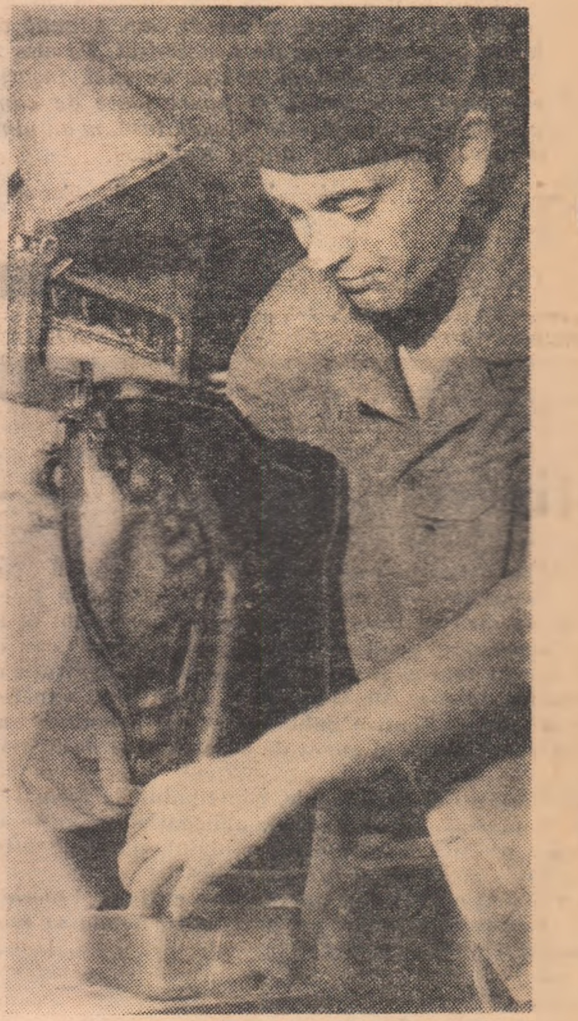
UN COLECTIV TÎNĂR ŞI ENTUZIAST

Peste 3 000 de muncitori, tehnicieni şi ingineri lucrează în acest combinat. Caracteristica lor este tinereţea, 80 la sută dintre ei fiind tineri. Toţi învaţă. Şcolile de calificare şi şcoala de maiştri sînt frecventate de mulţi tineri. Alţii îşi completează cursurile şcolii medii sau universitare. Şi activitatea cultural-sportivă este la înălţime. Echipa de dansuri, corul, brigada artistică de agitaţie dau regulat spectacole în faţa colectivului uzinei.

Ne-am despărţit greu de gazdele noastre primitoare. Am plecat cu impresia că am cunoscut un colectiv harnic, despre care vorbim cu plăcere.

M. NEGREA

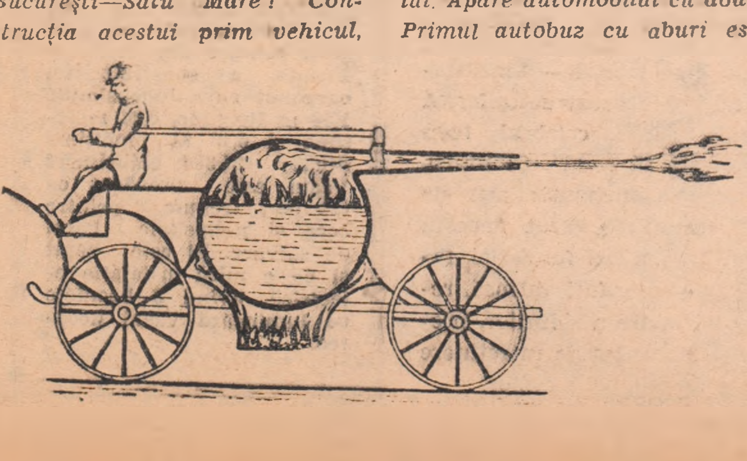

Această maşină se numeşte Klöpell. Cu ajutorul ei se ţese prin rotire, sîrma pe furtun (ţeavă de cauciuc). Peste 350 m de furtun este îmbrăcat în sîrmă în timp de 8 ore. Comunistul Gheorghe Neagu urmăreşte cu atenţie procesul tehnologic (sus).

Muncitorul Ion Stroe lucrează la presa electrică de cizme. Şi la finisarea cizmei trebuie multă îndemînare.

File din istoricul mijloacelor de transport (I)

Secole la rînd, omul a căutat să înlocuiască motorul viu (în majoritatea cazurilor — calul) cu o altă forţă pe care la început nu puteau s-o definească. Leonardo da Vinci s-a gîndit la construirea unui „automobil". Iar mult mai tîrziu, fizicianul olandez Stevin, cunoscut în istoria ştiinţei pentru cercetări în hidrostatică a reuşit să realizeze un vehicul care se mişca numai prin forţa vîntului. „Automobilul cu pînză", cum fusese poreclită mai tîrziu realizarea lui Stevin, realiza o viteză apreciabilă de 35 km/oră. Şi totuşi, unui asemenea vehicul i-ar fi trebuit 17 ore ca să străbată un drum de aproape 600 km, respectiv o distanţă egală cu aceea Bucureşti—Satu Mare! Construcţia acestui prim vehicul, realizat în preajma anului 1600, era interesantă datorită faptului că osia roţilor din spate putea să fie întoarsă în direcţia dorită cu ajutorul unei „cîrme", Stevin imitînd de fapt construcţia luntrei cu cîrmă. Totuşi, primul „automobil" al lui Stevin n-a fost introdus datorită faptului că pînza nu poate juca un rol în transporturile pe uscat, unde intensitatea vîntului nu e constantă.

„Bunicul" automobilului

Istoria automobilului cunoaşte o epocă nouă, cînd omul a devenit stăpînul forţei aburului. Apare automobilul cu aburi. Primul autobuz cu aburi este celebrul car al englezului Quignot, realizat în 1769, atunci cînd încă nimeni nu se gîndea să construiască locomotive sau căi ferate. Mai tîrziu, în 1786, Watt, iar apoi inginerul englez Murdocke, realizează cîteva care cu aburi mici şi elegante. Totuşi, în automobilul cu aburi nu era plăcut să călătoreşti: zdruncina, nu avea un aspect elegant... Apariţia „motorului cu gaz", inventat în 1860 de mecanicul francez Lenoir şi inginerul german Otto a deschis o perioadă cu totul nouă în istoria automobilismului. Astfel, motorul cu gaz, de greutate mult mai mică faţă de motorul cu aburi, era şi mult mai economic, deoarece consuma mai puţin combustibil. Mai tîrziu, adică în 1878, a apărut cel dintîi motor cu patru timpi, pentru care s-a ales drept combustibil benzina.

Primul automobil alimentat cu benzină a fost automobilul lui Benz. Construcţia lui era foarte curioasă: avea numai trei roţi, iar motorul cu o putere de 3/4 CP era aşezat în spate, cuplat direct cu sistemul de transmitere a mişcării la roţi. Acest automobil putea realiza 10—15 km/oră. Mai tîrziu, motoarele s-au perfecţionat şi o dată cu ele — şi formele exterioare ale automobilelor, pînă s-a ajuns la formele aerodinamice de astăzi.

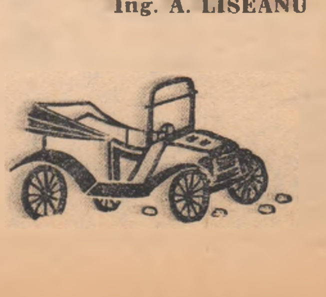
„Aburul" goneşte pe şine...

O filă importantă în istoria transporturilor o constituie, desigur, dezvoltarea căilor ferate. Forţa aburilor a fost folosită nu numai în construcţia automobilelor, dar şi în construcţia primelor locomotive. La începutul secolului al XIX-lea încep să apară căile ferate cu tracţiune cu cai. Perfecţionarea folosirii aburului în automobilistică a născut ideea locomotivei. La sfîrşitul anului 1825 a fost inaugurată prima linie ferată între oraşele din Anglia Stockton-Darhington. Era prima cale ferată pentru pasageri şi mărfuri din lume. De la forma neatrăgătoare de la început, locomotiva a început să cunoască formele perfecţionate de astăzi. Cunoscîndu-se alte forme de energie şi punîndu-se la punct alte tipuri de motoare s-a ajuns la locomotivele Diesel şi electrice, care cunosc o largă răspîndire în lumea întreagă.

...şi pluteşte pe apă

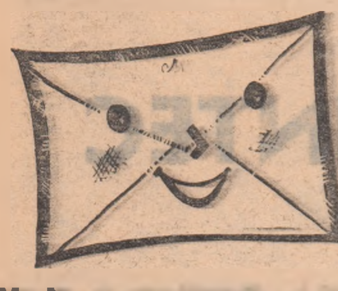
Tot aburul a fost acela care a înlocuit forţa vîntului şi în construcţia navelor. Încă din 1707, francezul Denis Papin, cunoscut constructor al maşinilor cu aburi, a navigat cu vaporul său pus în mişcare de forţa aburului. În decursul a peste 200 de ani navigaţia pe apă nu a cunoscut o dezvoltare prea mare decît în ceea ce priveşte forma navelor. Motoarele au rămas tot cele clasice (cu abur sau diesel), forma şi capacitatea de transport însă, s-au perfecţionat permanent.

Ing. A. LISEANU

CONCURSUL DE CORESPONDENŢE ŞI DESENE

O întîmplare din clasa noastră

Voi ce părere aveţi?

Mai sînt cîteva secunde pînă să înceapă ora de limba romînă.

Deodată, uşa este izbită brusc de perete şi privirile mirate se opresc asupra Paraschivei M. Fata care intră în fugă e mică de statură, cu un nas cîrn şi un breton veşnic ţinta glumelor.

— „Moşul" — zise ea gîfîind — vine „moşul" !

Vintilă, băiatul voinic din faţa mea, se întoarce mînios :

— Se spune „tovarăşul profesor de limba romînă !" La învăţătură nu prea eşti grozavă, dar la obrăznicii... — şi-i întoarse spatele. Apoi, mai mult pentru sine : „Să vedem ce-i vei spune tovarăşului diriginte".

Noi o priveam în aşa fel, încît Paraschivei îi dispăru toată indiferenţa de pe faţă, iar obrajii căpătară o culoare mai roşie ca de obicei.

Între timp, tovarăşul profesor intrase. Ne-am ridicat, am dat „bună ziua !" şi ne-am aşezat într-o linişte deplină.

Tovarăşul profesor e un om în vîrstă, cu părul alb şi pe frunte vremea i-a săpat cute adînci. Degetele cu care ţine servicia sînt pline de praf alb de cretă. După ce strigă catalogul, observă liniştea apăsătoare ce stăruie. Întreabă ce s-a întîmplat. Vintilă ezită puţin, apoi se ridică şi povesti întîmplarea. Paraschiva se ridică, cu privirea în pămînt, regretînd, poate, cuvîntul spus.

Pe faţa tovarăşului profesor trecu o umbră, abia văzută. O certă pe un ton glumeţ, apoi tăcu cîteva clipe.

La ce se gîndea oare? Poate la sutele de elevi care învăţaseră de la dînsul şi alfabetul, şi cazurile substantivelor. Poate la altceva... Fiecare dintre noi simţea ruşinea aruncată asupra colectivului nostru. Mîine avem ora de dirigenţie. Cum va motiva colega noastră această ruşine?

Dar sîntem siguri că lecţia aceasta îi va servi bine.

Ora de limba romînă a decurs într-o linişte neobişnuită, întreruptă doar de glasul cald al tovarăşului profesor şi al elevilor care răspundeau la întrebări. Nu se auzea nici un scîrţîit în bancă, nici o şoaptă.

După sunetul clopoţelului, clasa era plină de freamăt. Un grup discuta atitudinea Paraschivei.

Alţii discutau dacă a făcut bine Vintilă că a povestit totul tovarăşului profesor. Majoritatea erau însă de părere că tovarăşul profesor s-a simţit jignit şi întîmplarea trebuia adusă la cunoştinţa tovarăşului diriginte şi discutată, desigur, de toată clasa.

Voi ce părere aveţi, dragi prieteni?

DUMITRU GH.
cl. a VIII-a A, Şcoala medie Pechea, raionul Galaţi

CEA MAI INTERESANTĂ ACŢIUNE LA CARE AM PARTICIPAT

LA PLANTAREA PUIEŢILOR — desen executat de **Mirea Ion**, clasa a VII-a, Şcoala de 8 ani Videle, reg. Bucureşti.

CEA MAI INTERESANTĂ ACŢIUNE LA CARE AM PARTICIPAT

O veste bună

— Mîine vom pleca să dăm o mînă de ajutor la desfăcatul porumbului !...

Bucuria noastră ! Ne-am pregătit cît mai bine pentru plecarea la G.A.C. Ne-am echipat cu haine groase şi n-am uitat să ne pregătim şi pacheţelul cu mîncare.

În dimineaţa plecării, curtea şcolii răsuna de cîntecele noastre vesele. Încolonaţi cîte doi am pornit voioşi spre gospodărie.

Înaintea noastră, pădurea ruginie era cuprinsă de o ceaţă uşoară. Deşi era atît de fermecătoare, pe chipurile noastre a trecut o umbră de tristeţe : toţi ştiam că toamna a venit şi că în curînd pădurea va fi lipsită de cîntecele lungi şi duioase ale păsărilor.

Uitîndu-ne cînd spre pădure, cînd peste cîmpurile pustii, am ajuns la colectivă. A fost o surpriză foarte plăcută pentru colectiviştii pe care i-am găsit lucrînd de zor. Tovarăşul brigadier ne-a întîmpinat şi ne-a arătat ce avem de făcut. Imediat ne-am apucat de lucru. După cîteva ore, ştiuleţii de porumb stăteau în grămezi mari, aurii ca soarele care sclipea deasupra noastră. Pe măsură ce grămezile creşteau, tot mai bucuroşi eram şi noi.

Şi pentru că am terminat treaba ceva mai repede, ne-a rămas timp să vizităm şi sectorul zootehnic. Viţeii stăteau grupuri — grupuri, uitîndu-se la noi cu ochi blînzi şi gingaşi, de parcă eram cunoştinţe vechi. Gîştele ca un troian alb de zăpadă înotau pe baltă, dînd din aripile lor albe. Porcii albi, din rasele cele mai bune, aşteptau nerăbdători îngrijitorul care venea cu mîncarea.

Peste puţin timp, totul s-a umplut iarăşi de cîntecele noastre. Ne reîntorceam acasă. Şi pentru că luam cu noi şi... laudele colectiviştilor, cîntecele noastre răsunau, parcă şi mai voioase...

RADU TATIANA
cl. a VII-a, Şcoala generală de 8 ani nr. 1 Tg. Neamţ, Bacău

CEA MAI INTERESANTĂ ACŢIUNE LA CARE AM PARTICIPAT

La culez de struguri

Era o diminecaţă de toamnă. Soarele se ridicase binişor cînd ne-am dus la vie. Am luat lăzi şi am pornit în rînd cîte doi. Lăzile ni se păreau nişte vagoane de tren. Unii dintre noi rîdeau de această asemănare.

În vie ne-au primit strugurii cu boabe dulci şi zemoase. Aveau încă rouă pe ei. Tovarăşul preşedinte al gospodăriei ne-a îndemnat să mîncăm. „Dar să faceţi şi treabă bună" ne-a spus. Culegeam cu spor şi lăzile se umpleau una după alta. La sfîrşit tovarăşul preşedinte ne-a felicitat şi ne-a mulţumit pentru ajutorul nostru. Cînd am plecat i-am promis că vom mai reveni.

BUCUR NICOLAE
cl. a VII-a,
Şcoala de 8 ani Săftica
raionul Răcari,
regiunea Bucureşti

Corespondenţe şi desene frumoase am primit şi de la pionierii **Oprişor Constantin**, Şcoala generală de 8 ani Cîrstăneşti, regiunea Argeş ; **Sand Victoria**, Şcoala medie Iernut, regiunea Mureş-Autonomă Maghiară ; **Bucă Gh. Nicolae**, comuna Lăpuşata, regiunea Argeş ; **Drăguţ Florica**, Şcoala generală de 8 ani Dănceu, regiunea Oltenia ; **Petcu Ilenuţa**, Şcoala generală de 8 ani nr. 113, Bucureşti ; **Măndiţă Gh. Vasile**, Şcoala generală de 8 ani nr. 11 comuna Mărăcineni, regiunea Ploieşti ; **Laza Gh. Ioan**, Şcoala generală de 8 ani Meziad, regiunea Crişana.

Polisportivii din Tulcea

Foşnetele mătăsurilor Dunării, împletindu-se cu fluierele trestiilor, venite de departe, din baltă, parcă se auzeau mai frumos, mai puternic, ca un imn, cînd glasurile copiilor s-au stins în sală.

Ochii lor fragezi, încărcaţi de crengi de lumină, erau aţintiţi spre masa străjuită de profesori, de invitaţi. E o sărbătoare înaltă. Se înmînează insignele de polisportivi.

Glasul profesorului de educaţie fizică, Virgil Bălan, se aude ca dintr-un difuzor :

— Dumitru Guţu.

— Prezent.

Din rîndurile pionierilor ţîşneşte un copil înalt, cu trunchiul de atlet, campionul raional la greutate, performanţă stabilită cu prilejul Spartachiadei pionierilor, desfăşurată nu de mult. Greutatea aruncată de el s-a oprit dincolo de 10 m. Este felicitat mai întîi de profesori, apoi de colegii lui. Cu insigna pe piept, cu carnetul de polisportiv în mîna dreaptă intră din nou în rîndurile celor 137 de copii, care aşteptau nerăbdători şi ei să primească insignele.

Urmează sportiva Ivanov Emilia. Într-adevăr, e polisportivă. Practică handbalul, voleiul, gimnastica, o pasionează, de asemenea, excursiile. S-a dedicat mai mult însă săriturii în lungime. La cea de a treia încercare a ei panglica de oţel a trebuit să se desfăşoare pînă la 3,43 m. A fost cel mai bun rezultat înregistrat la Şcoala generală de 8 ani nr. 5.

Iată-l acum pe Sukarov Nicolae. Calcă sprinten, visător. În carnetul lui de polisportiv, în dreapta flotărilor, am citit o cifră surprinzătoare: 26 ! Adică de 26 de ori şi-a ridicat corpul în mîini de pe sol. Rezultate frumoase a înregistrat şi la 60 m plat, şi la aruncarea greutăţii...

Fiecare copil, după ce îşi primeşte insigna şi carnetul de polisportiv, este aclamat frenetic. Trăiesc un fel de mîndrie, de fericire, după multe luni de antrenament, de eforturi susţinute. Dar munca lor n-a fost zadarnică. Pe pieptul lor stau insignele de polisportiv, strălucind frumos, parcă aruncă în ele frînturi de curcubeie.

Purtaţi-le mîndri, copii ! Le meritaţi pe deplin !

NICOLAE BULGARU

...De la o întîmplare

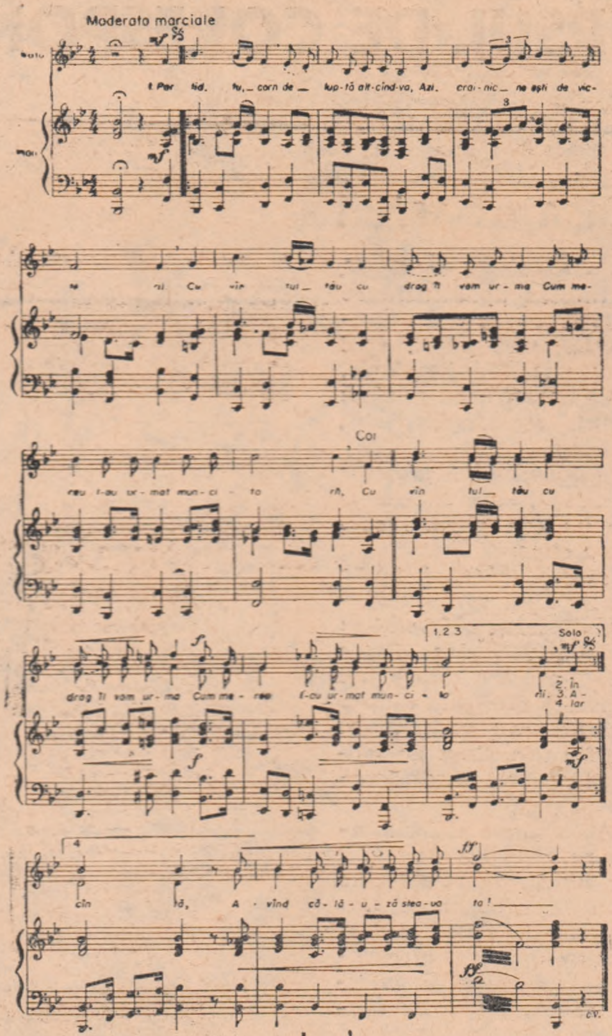
Unul din reporterii noștri tocmai se pregătea de drum cînd, ce să vezi, descoperi că bagajul lui devenise mai voluminos. Cineva îi lăsase niște caiete, un magnetofon, ba chiar și un aparat de filmat, însoțite de următorul bilet : **„Vă ofer aceste lucruri, atît timp cît va fi nevoie. La revedere, pe curînd !"**. Curios ! Nici o iscălitură, nici o adresă. Pe neașteptate, însă, aparatul de filmat intră în funcțiune și pe ecran apărură doi băieți ; unul bătea toba, iar celălalt dansa, spunind : „Ia să vedem figura aceasta, cum merge ?" și făcea bătaia de cizmă, sacadat, de trei ori. Secvența se întrerupse. În același moment, interveni magnetofonul : „București, 1964. Uileacu Șimleului, Plopiș, Periceiu !". Reporterul căzu pe gînduri. „Să cercetez caietele", hotărî el. În caiete descoperi partituri și notații despre un repertoriu bogat de dansuri ardelenești. Pe un vraf de foi erau desenate fetițe și băieți în costume de prin părțile Crișanei și sub fiecare portret era trecut un nume : Macarie Vasile, Miclea Ioan, Gal Doina, Sechei Doina, Busuioc Ioan... Există și următoarea însemnare : „Echipa a fost înființată în 1955. Aproape toți copiii din comună dansează". Dar cum se numește comuna ? „Iată-mă un veritabil cercetător de heroglife", se necăji reporterul. Din fericire, îi veni o idee și găsi dezlegarea : urmă traseul indicat la magnetofon. Ajunse, așadar, în Șimleu-Silvaniei, și primi invitație „la noi, la Giurtelec". Acesta este, de altfel, titlul unui dans cu temă pe care-l pregătesc copiii de la Școala de 8 ani din Giurtelec.

Așa a luat sfîrșit cercetarea reporterului. Dar ce însemna anunțul rostit la magnetofon ? Anul acesta, copiii din echipa de dansuri a școlii au însoțit, la București, echipa căminului cultural la finala concursului artiștilor amatori. Comunele semnalate la magnetofon sînt cele în care copiii de la Giurtelec au întreprins adevărate turnee. Iar cît privește secvența filmului, ea a arătat că pionierii din Giurtelec sînt nu numai dansatori foarte buni, dar și creatori care îmbogățesc mereu tehnica și desenul dansului.

În sfîrșit, cui aparțineau lucrurile găsite de reporter ? Poate unui cercetător de folclor, ori poate chiar reportajului însuși, pe care l-ați citit acum.

M. DIACONU

CINTEC PENTRU PARTID

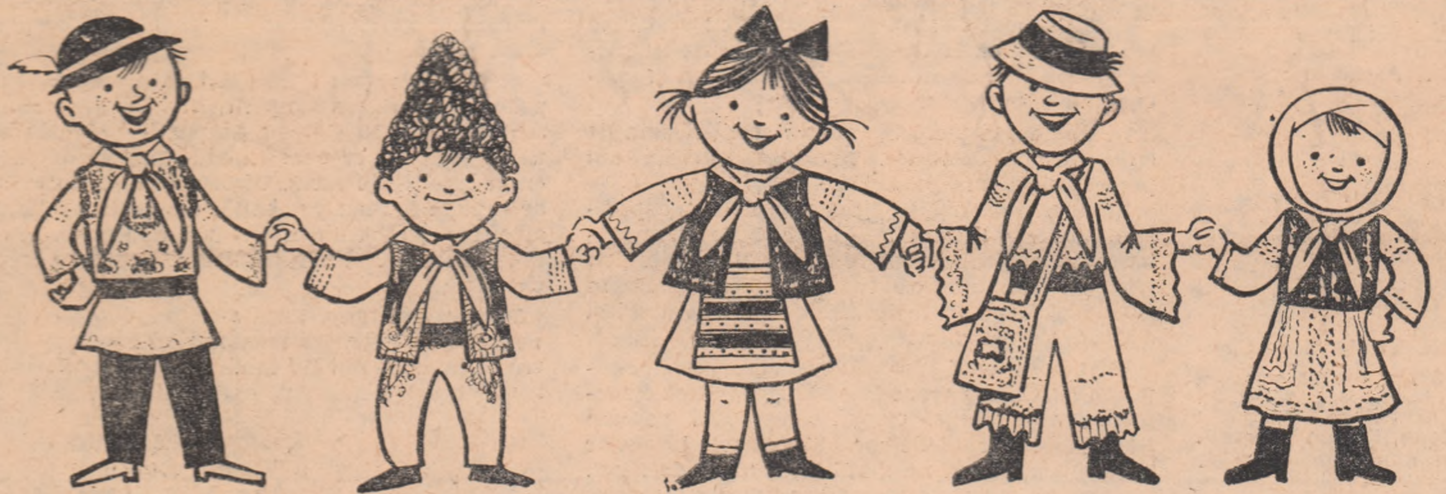
Versuri : CICERONE THEODORESCU
Muzica : ION RADULESCU

Partid, tu, corn de luptă altcîndva,
Azi crainic ne ești de victorii
Cuvîntul tău cu drag îl vom urma
Cum mereu l-au urmat muncitorii.
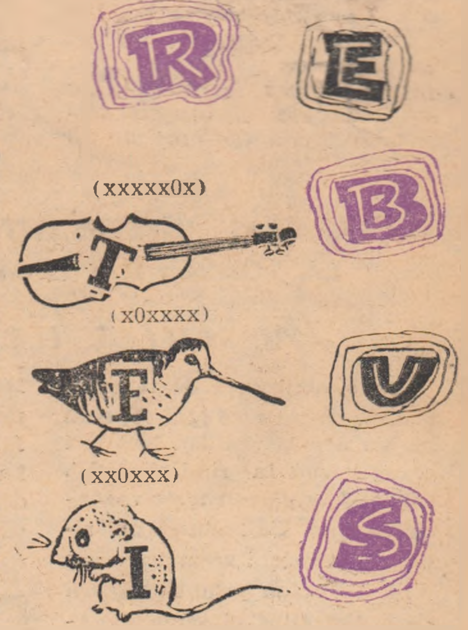
În noi e soare, e-ncredere și zbor
În zare sclipesc idealuri ;
În noi e al vremii vînt foșnitor
Și e marea cu falduri de valuri.

Avem la drum călăuză steaua ta
Veghind peste-a patriei vatră
Și steag mereu mai mîndru-or ridica
Munții noștri cu falduri de piatră.

Iar dacă munți și ape, toate spun :
Lumină, putere, izbîndă
Ești tu, ești lîngă noi, părinte bun
Și cu drag pionierii te cîntă.

Monoverbe cu incastru anagramate

Cum se dezleagă ? Aflați ce reprezintă desenul, amestecați literele cuvîntului aflat cu litera de pe desen, în așa fel ca litera aceasta să ocupe, în noul cuvînt locul lui **zero** din cheia dintre paranteze. Ex. Casă + P = ȘAPCĂ cu cheia (xx0xx)). **P** ocupă deci locul lui **zero.**

MIHAI PĂTRAȘCU

DRAGI CITITORI, TRIMITEȚI DEZLEGĂRILE ACESTOR JOCURI PE ADRESA REDACȚIEI : „SCÎNTEIA PIONIERULUI" BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII NR. 1.

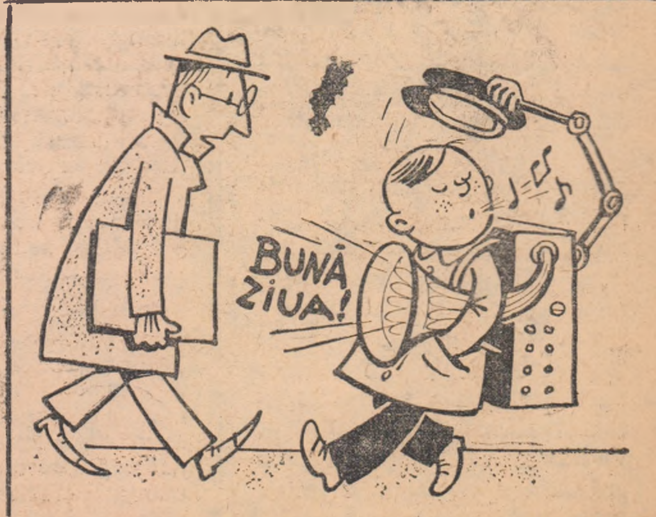

Cine știe, răspunde !

- Știți cum se intitulează tabloul reprodus alături ?
- Cunoașteți numele pictorului care a creat acest tablou ?
- Ce știți despre viața pictorului respectiv ?
- ...dar despre operele sale ? Dați cîteva exemple de picturi care-i aparțin.

Dragi cititori, așteptăm răspunsurile voastre la aceste întrebări. Trimiteți-le, pînă cel tîrziu la data de 15 decembrie a.c, pe adresa : *„Scînteia pionierului", București, Piața Scînteii, nr. 1.* Nu uitați să scrieți pe plic : *Pentru concursul „Cine știe, răspunde !"*

Autorul celui mai frumos și mai complet răspuns va primi din partea redacției o reproducere după unul dintre tablourile pictorului despre care v-am întrebat.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361